

σκέπες, τὰ σκαμνιά τῶν πορτιέρηδων στής ἐξώπορτες, οἱ ὦμοι καί τὰ καπέλλα τῶν διαβατῶν — ὅλα κατάσπρα.

— Τί εἶνε; ῥωτοῦν ἡ πλύστρες τοὺς πορτιέρηδες ποῦ τρέχουν.

Ἐκεῖνοι ἀντί ν' ἀπαντήσουν κουνοῦν τὰ χέρια τους καί τρέχουν παρακάτω... Καί αὐτοί δὲ ξέρουν τί ἔγινε. Μὰ νά, ἐπὶ τέλους, σιγὰ-σιγὰ φθάνει ἓνας πορτιέρης καί κινῶντας τὰ χέρια του μιλεῖ μονάχος του. Φαίνεται, ἦτανε ἐκεῖ ποῦ ἔγινε τὸ περιστατικὸ καί τὰ ξέρει ὅλα.

— Τί εἶνε, καλέ; τὸν ῥωτοῦν ἡ πλύστρες ἀπ' τὰ παράθυρα.

— Μιά δυσαρέσκεια, ἀπαντᾷ. Στὸ σπίτι τῆς Μύμρινας ποῦ εἶχαν φῆς γάμο, τὸν γέλασαν τὸ γαμπρό. Ἀντὶς χίλια τοῦδωκαν ἐνηακόσια.

— Κι' ἐκεῖνος τί ἔκαμε;

— Σκύλιασε. Ἐγώ, λέει, εἶμαι, λέει... Εὐλῶσε στὸ θυμὸ του τὸ πουπουλένιο στρῶμα καί πέταξε τὸ πούπουλο ἀπ' τὸ παράθυρο... Γιά 'δές, πόσο πούπουλο! Θαρρεῖς κι' εἶνε χιόνι!

— Τὸν φέρνουν! τὸν φέρνουν! ἀκούονται φωνές.— Τὸν φέρνουν!

Ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς χήρας Μύμρινας ξεκινᾷ ἡ συνοδεία. Μπροστὰ πηγαίνουν δυὸ ἀστυφύλακες μὲ σοβαρὰ πρόσωπα... Κατόπι τους πηγαίνει ὁ Ἀπλόμποφ μὲ ἐπανωφόρι μὲ τρικὸ καί ἀψηλὸ καπέλλο. Στὸ πρόσωπό του εἶνε γραμμένο: «εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος, μὰ δὲν ἐπιτρέπω νὰ μὲ κοροϊδεύουν».

— Στὸ δικαστήριό θὰ σᾶς δείξω τί ἄνθρωπος εἶμαι! μουρμουρίζει καί κάθε λίγο γυρίζει καί βλέπει πίσω.

Κατόπι του ἔρχονται κλαμένες ἡ Τατιάνα καί ἡ Δάσεγκα. Ἡ συνοδεία κλείει μὲ τὸν πορτιέρη ποῦ κρατεῖ τὸ βιβλίον τοῦ σπιτιοῦ, ποῦνε γραμμένοι οἱ νοικάρηδες, καί ἀπὸ πλῆθος μαρίδας.

— Γιατί κλαῖς, νυφούλα; ῥωτοῦν ἡ πλύστρες τῇ Δάσεγκα.

— Κρίμα στὸ στρῶμα! ἀπαντᾷ στὴ θέση της ἡ μητέρα. Τρία πούτια ἦταν, μάτια μου! Καί τί πούπουλο! Ὅλο διαλεκτό — οὔτε ἓνα φτερό! Τί ἁμαρτίες ποῦ εἶχα στὰ γεράματα!

Ἡ συνοδεία στρέφει στὴ γωνία, καί ἡ Πεντεσκυλίτικη πάροδος ἡσυχάζει. Τὸ πούπουλο πετᾷ ὥς τὸ βράδυ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀντ. Τζέχωφ)

ΚΩΝΣΤ. Σ. ΚΟΚΟΛΗΣ

ΑΡΧΑΙΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰς ἀχάριστον

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ
τετρημένος, εἰς ὃν ἀπάσας
ἀντλῶν τὰς χάριτας
εἰς κενὸν ἐξέχεες.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ

Μοιάζει ὁ ἀχάριστος
τροῦπιό πιθάρι,
ποῦ πάντ' ἀδαιο βρίσκεται
ὅ,τι κι' ἂν πάρη.

ΣΚ.